

כונפרד וינקלר: השאלה

זֶהוּ יוֹם שְׁאֶסְפֶּת בּוֹ כָּל רְהִיטֵי הַבַּיִת –
לְהִקְשִׁיב, פְּטִישֵׁי־רוּחַ הוֹלְמִים;
עֲנָפִים קְרוּעִים מְסוּפָה שֶׁל אֶתְמוֹל.
חֵלּוֹן פְּתוּחַ לְאוֹר. יוֹתֵר אוֹר! אֶךְ
הַיְלָדִים בְּרַחוּב שְׁקֵטִים. הָרִי עֲדִין מְהַלֵּךְ הַקָּר
בְּצִלְלִים – וּבֵין שִׁיחִים עֲרוּגוֹת שֶׁל שֶׁלֶג
הַמִּתְחִיל לְהֵאֲפִיר. כָּל הַשְּׂתִיקוֹת הֵיוּ בִּינֵינוּ
בְּפָנִים סְמוּרוֹת אֶל הַקִּיר. עַל הָאֶצְטֵבָה
פְּסָלִים שְׁנוּצְרוּ כְּדֶרֶךְ אֲנֵכּוּ, וְדָגִים בְּהַבְעָה אֲדָמָה.
עֵינֵיךְ מְבִיטוֹת מְפֹרֶזֶדוֹר טְרוּפֵן הַשְּׁקֵט.
אֲנִי מִשְׁתַּקֵּף בְּהֵן כְּמוֹ מֵת, הֶרְבֵּה מֵעֶבֶר לְנוֹדָע,
מֵעֶבֶר לְמִבְּט הָאֵילָנוֹת, קָשׁוּר עַל גִּלְגַּל הַמַּזְלוֹת –
הֵם הוֹלְכִים, וְאֲנִי מִחַפֵּשׂ בְּהֵם מְלִים.
כִּי־צָד בָּא וּמִתְקַרֵּב הַכְּפּוֹר וְיָדֵי כְּבוֹלוֹת,
רוּצוֹת לְלִטְף. וְעֵינַי מֵעֶבֶר לְגִבּוֹלוֹת כְּבָר

עָזְבוּ לְקַטֵּף תְּחִימוֹת וְאַכְמְנִיּוֹת.
 אֶת הוֹלְכֵת וְלֹא אֶפְרָץ אֶת פְּתָחֵי הַחַלּוֹנוֹת
 וְלֹא אֶת מַעְרַכֵּת הַמַּסְכְּמוֹת, חֲלִילָהּ.
 הֲלִילָהּ בְּשִׁקֵּט יִפְתַּח אֶת שַׁעְרָיו
 עַל כָּל טְרַפְיוֹ שֶׁל חֵלוֹם, עַל כָּל הַפְּסִיפּוֹס שְׁלוֹ,
 עַל כָּל הָאֲכֻזָּבוֹת, וּמִחֶרֶץ גִּשְׁבֵּי מִי יוֹדֵעַ
 כִּמָּה אֲנָדוֹת, נְבִיט מִתּוֹךְ עֲצָמָיו אֶל
 עוֹלָמוֹ הַמְתַּמוּטֵט בְּהַדְרָגָה, כָּל אֶחָד אֶל דְּבַר אֲחֵר.
 מְלִים סוֹתְרוֹת אֶת עֵצָם קִיּוּמָן.
 רַק בְּכִרַח שֶׁל נִחְמָה עוֹרֵת יֵשׁ עוֹד מִשְׁמַעוֹת.
 הֵיכֵן זֶה הָיָה וְאֵימָתִי יָבוֹא מֶה שֶׁהָיָה לְפָנֵינוּ?
 בִּינֵינוּ פְּרוֹשׁ לְסִבּוֹס הָאֵי עַל סִלְעֵיו
 וְהַשְׁמֵשׁ בּוֹעֵרֵת בְּאֲדִיר; כִּמָּה זְמַן עוֹד נִתּוֹר
 אַחֲרֵי הַחֶשֶׁף עַד שְׂיַחֲבֻקְנוּ?